

[Palle Simonsen]-

forhandlinger på nedrustningsområdet. Derfor er det afgørende, at solidariteten i NATO er den størst mulige, og det er afgørende, at samarbejdet NATO-landene imellem er så loyalt som overhovedet muligt. Det er for os forudsætningen for, at der overhovedet kan være tale om at nå nogle resultater.

Ministeren siger måske sådan lidt undskyldende, at frygtens balance har vist sig effektiv som en fredsbevarende foranstaltning, og det er jo rigtigt. Uanset om vi kan lide disse ting eller ej, må vi konstatere, at nu har vi altså levet i 33 år uden en krig på det europæiske kontinent. Det har virkelig vist sig, at denne frygtens balance har skabt resultater, om end det kan være en ubehagelig situation. Jeg tror også, man må sige, at hvis ikke man havde haft NATO-alliancen og det nære samarbejde NATO-landene imellem, havde det været en betydelig ringere situation, vi havde befundet os i.

Jeg er derfor stærkt uenig med hr. Gert Petersen, når han siger, at kaprustningerne giver større sandsynlighed for krig. Det er det vist meget vanskeligt at finde en nærmere bevisførelse for. Der må man huske på, at NATOs egentlige mål er at forhindre krig. Jeg ved godt, at hr. Gert Petersen og andre, som ikke er tilhængere af NATO-samarbejdet, ligesom søger at give indtryk af, at NATO-alliancen er en aggressiv pagt af lande, men den har som det primære og alt-afgørende formål at sikre og bevare freden, og det er lykkedes indtil dette øjeblik.

Ministeren taler om, at den folkelige forståelse er vigtig for at gennemføre resultater på nedrustningsområdet. Det er klart, at ministeren har ret, men jeg synes også, det skal føjes til: det forudsætter altså også, at befolkningen har så objektiv en information om, hvad der sker, som overhovedet muligt og kan bibringes en opfattelse af, hvilken realiteternes verden man lever i. På den baggrund virker det på mange måder lidt komisk, når hr. Gert Petersen siger, at nu oplever man oven i købet, at forsvarrets efterretningstjeneste udgiver pjecer om, hvilke problemer der er i denne verden og i særdeleshed i det samfund, vi lever i her.

Det er for det første efter min mening en usandsynlig god ting, for det er det, der giver befolkningen et indtryk af, hvilken verden vi lever i, hvilken situation det danske samfund befinder sig i. Og for det andet er det det,

som i det lange løb skal bidrage til, at det er muligt for et samfund at leve i den vanskelige situation, som jeg sagde at en periode med afspændingsbestrebelse i virkeligheden er.

Jeg betragter disse oplysninger som meget vigtige, og i modsætning til hr. Gert Petersen betragter jeg dem også som objektive oplysninger om, hvad der egentlig finder sted.

Andre har været inde på spørgsmålet om de seks u-både i Østersøen. Som andre har sagt, er der selvfølgelig ikke tale om noget nyt, men der er vel nok i en vis udstrækning tale om et mere stabilt ophold end det, vi havde forestillet os, og den omstændighed, at oprapningen i Østersøen har været stigende i de senere år, må selvfølgelig føre frem til, at det kan knibe med troværdigheden i forhold til Ruslands og Warszawapagtlandenes ønske om reelle resultater på dette område.

Hr. Gert Petersen gjorde i sit indlæg meget ud af at fortælle om og give indtryk af, at det faktisk var USA, som var den særlig aktive part i rustningskapløbet – og det er måske ikke så overraskende, at hr. Gert Petersen gør det – men jeg synes, det er en meget farlig ting at gøre det på den måde, og vil henviser til, hvad ministeren siger i sin tale herom. Ministeren siger bl. a.:

»Tidligere rådede USA over en betydelig overvægt med hensyn til atomvåben, men der er nu tilnærmelsesvis lighed mellem de to supermagter på dette område. Med hensyn til de konventionelle våben er der imidlertid sket en kraftig forskydning i den militære balance i Europa til fordel for Warszawapagten, bl. a. gennem en betydelig forøgelse af sovjetiske styrker og materiel i Østeuropa.«

Ja men er det så så mærkeligt, at den amerikanske præsident og den amerikanske regering føler det nødvendigt at øge forsvarsbudgetterne? Her er der ikke tale om at være i offensiven, her er der tale om i højere grad at søge at etablere en balance i forhold til Warszawapagten, en balance, som efter min opfattelse er helt afgørende for, at der overhovedet på noget tidspunkt kan komme reelle resultater ud af nedrustningsdrøftelser.

Neutronbomben har været nævnt. Ministeren kommer ikke ind på den i sin redegørelse, og det tager også jeg som udtryk for, at man ikke finder det så væsentligt i denne forbindelse. Jeg har med tilfredshed noteret mig, hvad først udenrigsministeren og senere